

τὰς συνεδριάσεις τοῦ Κοινοβουλίου διὰ νὰ διδάσκονται, ἀναγινώσκει ἐπιμελῶς τὰς ἐφημερίδας, ἀλλ' ἄρκεῖται μὲνων πανταχοῦ ἀπλοῦς θεατῆς. Μολονότι ὅμως δὲν ἀναμιγνύεται εἰς τὴν πολιτικὴν, δὲν μένει ἀδιάφορος πρὸς τὰς κοινωνικὰς μεταρρυθμίσεις. Τὸ ζήτημα τῆς βελτιώσεως τῆς τύχης τῶν ἐργατῶν καὶ τῶν πτωχῶν τὸν ἀπασχολεῖ μεγάλως. Ἐδῶκε δὲ μέγα παράδειγμα πρὸς τοῦτο, διευκολύνας εἰς τὰς ἰδιοκτησίας του τὴν ἀγορὰν γαιῶν ὑπὸ τῶν καλὴν λιεργητῶν.

Ὁ πρίγκηψ ἔχει καὶ ταύτην τὴν λεπτότητα· δὲν λέγει: «ὅταν θὰ γείνω βασιλεὺς», ἀλλ' «ἐάν ποτε γείνω βασιλεὺς».

Ἡ πριγκίπισσα τῆς Οὐαλίας, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Δανιμαρκίας, εἶνε γυνὴ συμπαθεστάτη. Οἱ μέλλοντες ὑπὸ αὐτῆς τὴν λατρεύουσιν. Ἡ ξανθὴ τῆς καλλονῆς εἶνε ὁ ὑπὸ τῶν Ἀγγλῶν θαυμαζόμενος τύπος. Ἀλλαχοῦ ἴσως θὰ ἐθεωρεῖτο ὀλίγον ψυχρά· θὰ ἔλεγον ὅτι στερεῖται φυσιογνωμίας, ζωηρότητος καὶ θελγήτρου. Τὸ διαρκῶς κλειστὸν περιλαίμιον, τὸ ὅποιον περιβάλλει τὸν τράχηλον αὐτῆς ὡς κλιός, παρέχει αὐτῇ φαινομενικὴν τινα ἀναμψίαν.

Ἰππεύει θαυμάσια καὶ μετὰ πολλῆς τόλμης, εἶνε δὲ χαριτωμένη ἐπὶ τοῦ ἵππου. Εἶνε σύζυγος καὶ μήτηρ ἀφωσιωμένη, συμπαθὴς ἄνευ οἰκειότητος, συνετὴ ἄνευ σεμνοτυφίας, ἀξιοπρεπὴς ἄνευ οἰήσεως. Ἀνετράφη ὅπως ἀνατρέφει τοὺς υἱοὺς καὶ τὰς θυγατέρας τῆς, ἀπλοῦστατα. Ἡ πρὸς τὰ παιδιά λατρεῖα τῆς, ὁ σεβασμὸς τῆς πρὸς τοὺς προβεβηκότας τὴν ἡλικίαν, ἡ πρὸς τοὺς δυστυχεῖς συμπάθειά τῆς καὶ ἡ προβλεπτικὴ γενναιοδωρία τῆς εἶνε ἀληθῶς προτερήματα θαυμαστά. Εἰς πᾶν πρᾶγμα ἔχει λεπτὴν καλαισθησίαν, ἐνδύεται θαυμάσια καὶ γνωρίζει νὰ θέτῃ τὸν ἱματισμὸν τῆς εἰς ἁρμονίαν μὲ τὰς περιστάσεις. Ἄλλως δὲ ἔμαθε νὰ ἐνδύεται ἐν Παρίσις. Ἐὰν οἱ Παρίσιοι τὴν κατέστησαν ὀλίγον ματαίαν, τὴν κατέστησαν ὅμως συγχρόνως περισσότερον γυναικα, ὅπερ μεγάλως ἐμετρίασε τὴν ἀγέρωχον ἀδιαφορίαν τοῦ χαρακτῆρός τῆς. Καίτοι ὑπὲρ ἐβη τὸ τεσσαρακοστὸν ἔτος τῆς ἡλικίας τῆς, δὲν παρουσίασεν ἀκόμη συμπτώματα γήρατος, θέλουσα ἀναμφιδόλως νὰ διατηρήσῃ νέον τὸ κάλλος τῆς διὰ τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ στεφθῇ βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας.

PAUL VASSILI

ΤΟ ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Ἐνα παλάτι ἀδιάβατο, κλειστὸ καὶ ῥημαγμένο,
Πανώρην βασιλόπουλο βαστάει μαρμαρωμένο.

Δέρν' ἡ θολούρα, ἡ χειμωνιά τὸ ἔρμιο τὸ παλάτι,
Κι' οὔτε μιλάει τὸ μάρμαρο, οὔτε κι' ἀνοίγει μάτι.

Λάμπει ὁ ἥλιος, κελαῖδουὺν τῆς ἀνοιξῆς τ' ἀνδόνια,
Κ' ἐκεῖνο μένει ἀσάλευτο, βουβὸ ἀπὸ τόσα χρόνια.

Κάποια νεράϊδα τῆς ἐρμιάς καὶ μάγισσα ὠργισμένη
Τὸ καταράστηκε βαρεῖα καὶ μάρμαρο ἔχει γένει.

Καὶ τὸ παλάτι ἐρήμαξε, τὸ ἐσκέπασαν τὰ δάση,
Κι' ὡς τῶρα πόδι ἀνθρώπινον δὲν ἔχει ἐκεῖ περάσει.

Μονάχα ὁ Χρόνος, ποῦ ἀπερνάει ὅλημερὶς μπροστά του,
Ἐγραψε μέσ' 'ς τὸ μάρμαρο μαζὶ μὲ τ' ὄνομά του:

— «Χαρὰ 'ς τὴν νῆα τὴν ὠμορφήν ποῦ ἡ τύχη θὰ τῆς δείξη,
Τὸ σιδερόχορτο νὰ βροῇ, τὴν πόρτ' αὐτὴ ν' ἀνοίξη.

Ν' ἀγκαλιαστῇ τὸ μάρμαρο, σιμά του ν' ἀγρυπνήσῃ,
Σαράντα δυὸ ἡμερόνυχτα, γλυκὰ νὰ τὸ ξυπνήσῃ!»

Εἶναι παλάτι ἐρημικὸ κι' ὀλόκλειστο ἡ καρδιά μου,
Μαρμαρωμένον βασιλείᾳ βαστάει τὸν ἔρωτά μου.

Χαρὰ 'ς τὴν νῆα τὴν ὠμορφήν ποῦ τὴν καρδιά θ' ἀνοίξη,
Καὶ μὲ τὸ κρῦο τὸ μάρμαρο τὰ χεῖλη τῆς θὰ σιμῇ!

Κ. Δ. ΚΡΥΣΤΑΛΛΗΣ